

CUPRINS

1	CÂMPURILE INTENȚIEI.....	15
2	CHEMAREA SHAMBHALEI	39
3	CULTIVAREA ENERGIEI	63
4	ATENȚIA CONSTIENȚĂ	83
5	ATENȚIA CONTAGIOASĂ	109
6	TRAVERSAREA	127
7	INTRAREA ÎN SHAMBHALA	145
8	PROCESUL VIEȚII	167
9	ENERGIA RĂULUI	185
10	RECUNOASTEREA LUMINII	207
11	SECRETUL SHAMBHALEI	225

1

CÂMPURILE INTENȚIEI

Atunci Nabucodonosor, regele, uluit,
se ridică în grabă și vorbește:

Nu am trimis noi trei oameni în mijlocul
flăcărilor?... Și iată că văd patru, mergând în para
focului fără vreo atingere și al patrulea se vede ca
fiul lui Dumnezeu...

Binecuvântat fie Dumnezeul lui Shadrach,
Meshach și Abednego care și-a trimis îngerul, care
și-a mântuit robii care au crezut în El.

– *Cartea lui Daniel* –

Telefonul suna și eu mă uitam la el. Ultimul lucru de
care aveam nevoie era altceva care să-mi distragă atenția...
Am încercat să mi-l șterg din minte, uitându-mă pe geam la
copaci, la flori, sperând să mă pierd între culorile pădurii
din jurul casei.

A sunat din nou, iar în fața ochilor mi-a răsărit o ima-
gine: cineva voia să-mi vorbească. Am ridicat receptorul și
am răspuns:

– Alo.

– Sunt Bill, am auzit la capătul celălalt al firului o voce
cunoscută. Bill era horticultorul care mă ajutase cu grădina.
Locuia pe o colină nu mai departe de cinci sute de metri.

– Bill, te rog să mă suni mai târziu, i-am spus. Trebuie
neapărat să termin ceva...

– N-ai cunoscut-o pe fiica mea Natalie, nu-i așa?

– Poftim?

Fără replică.

– Bill!?

– Ei, a spus el într-un târziu, fiica mea vrea să vorbească
cu tine. Cred că e important. Nu știi cum de știe așa ceva
dar se pare că știe cu ce te ocupi. Spune că are niște informații
despre un loc care s-ar putea să te intereseze. Un loc în

nordul Tibetului. Spune că oamenii de acolo au informații importante...

– Câți ani are? am întrebat.

– Numai paisprezece, a răs Bill la capătul celălalt al firului, dar spune multe lucruri interesante în ultima vreme. Spera că poate să te întâlnească în această după amiază, înainte de meciul de fotbal. Crezi că se poate?

Mă gândeam să amân lucrurile, dar imaginea de mai înainte s-a extins și a devenit foarte clară. Era o fată tânără, cu care vorbeam lângă o fântâniță, exact în fața casei lui Bill.

– Bine, am spus. La două e bine?

– E perfect, a spus Bill.

Am ieșit. Pe drum, am văzut o casă nouă, construită pe colina vecină, spre nord. Sunt patruzeci cu totul, m-am gândit. În doar doi ani. Știam că locul e frumos, dar nu mă gândisem vreodată că ar putea fi distrus. Eram lângă o rezervație, la mai mult de zece kilometri de următorul oraș – pentru unii prea departe. Familia care stăpânea acest pământ vindea case, făcute la mare distanță una de alta, și atât de bine integrate în peisaj încât natura părea intactă. Fiecare casă era ascunsă printre păduri de pini.

Ceea ce mă deranja pe mine, de fapt, era izolarea practică de vecini. Din câte știam eu, fiecare avea o istorie, erau oameni „fugiți” de carierele și profesiile cele mai diverse, oameni care apucaseră să-și găsească meserii în care lucrau cu program flexibil și călătoreau în calitate de consultanți – o libertate necesară ca aerul celor care vroiau să locuiască în sălbăticie.

Ceea ce ne lega părea să fie idealismul, nevoia de a aduce în profesie o infuzie de viziune spirituală, în tradiția celei de A Zecea Viziuni. Doar că fiecare își vedea de el însuși, mulțumit cu propria activitate și fără să dea mare atenție comunității sau nevoii de a clădi o viziune comună. Mai mult,

erau și practicanți ai unor religii diverse... Din nu se știe ce motiv, valea a atras oameni de multe credințe, inclusiv budiști, evrei, creștini catolici și protestanți, musulmani. Între aceștia nu exista ostilitate, dar nici afinitate.

Lipsa comunității mă preocupa, pentru că existau semne că unii dintre copiii noștri aveau aceleași probleme: prea mult timp în singurătate, prea mult video și calculator și prea multă preocupare pentru nimicurile care se întâmplau la școală. Se pare că familia și comunitatea erau prea puțin prezente în viața copiilor și probleme mărunte nu puteau fi împinse în colțul lor și tratate în conformitate cu dimensiunea lor reală.

Spre culme, poteca se îngusta și trecea pe lângă doi bolovani uriași, peste care susura o cascadă. Trecând pe acolo, auzeam clipocitul izvorului lui Philips, numit astfel de braconierii care-și făceau tabără în acest loc în secolul al șaptesprezecelea. Apa cădea printre pietre într-un bazin limpede, făcut de mâna omului. Generațiile adăugaseră și alte lucruri, plantaseră meri, făcuseră margini de beton bazinului... Mi-am făcut palmele căuș și m-am îndreptat spre apă. Am nimerit cu piciorul peste o creangă ruptă, care a alunecat într-o parte, într-o groapă care se căsca lângă unul din bolovani...

– Ei! am strigat, sărind înapoi. Simțeam sudoarea pe frunte. Mai existau încă pericole în această sălbăticie. Poate nu acelea pe care bătrânul Philips le întâlnește cu două secole în urmă, dar n-ar fi fost imposibil ca, mergând pe vreo potecă, să dai peste vreun răs apărându-și puiul sau peste o turmă de mistreți cu colții cât degetul care să-ți sfâșie picioarele dacă nu te sui destul de repede în vreun copac. Și dacă ziua ar fi fost cu adevărat proastă, mai dădeai și peste vreun indian Cherokee furios sau peste vreun alt nativ

pribeag, obosit în căutare de vânat... și care ar fi mușcat cu poftă din inima ta ca să oprească pentru totdeauna valul european. Cei care au trăit pe aici – nativii americani sau europenii vestici – au avut de-a face cu pericole care le-au testat hotărârea și curajul în fiecare moment.

Generația noastră pare să aibă alte probleme, legate mai degrabă de atitudinea față de viață, de bătălia constantă între optimism și disperare. Apar tot mai multe voci care strigă că stilul de viață occidental nu poate rezista, că aerul se încălzește, arsenalele teroriste cresc, pădurile mor și tehnologia atacă sălbatic și produce o lume virtuală, care înnebunește copiii și ne amenință pe toți cu distracții fără substanță, ademenindu-ne într-un suprealism fără sens.

Împotriva acestei tendințe există optimiștii, care afirmă că istoria este plină de prostii și că problemele noastre se pot rezolva cu aceeași tehnologie care le-a produs și că omenirea a început să-și realizeze potențialul.

M-am oprit și am privit din nou spre vale. Știam că Viziunea de la Celestine se găsea între acești doi poli. În ea era subliniată încrederea în dezvoltarea rațională a tehnologiei, dar numai bazată pe intuiția sacrului, și pe un optimism care vine din viziunea spirituală a sensului acestei lumi.

Un lucru este clar. Dacă aceia care cred în puterea viziunilor ar conta, ar trebui să înceapă chiar acum, când suntem otrăviți de teama misterului unui nou mileniu. Lucrul acesta mă uluiește. Cum de am fost chiar noi acei norocoși care să vedem nu numai un secol, ci și un mileniu schimbându-se? De ce noi? De ce această generație? Am impresia că marile răspunsuri sunt încă înainte.

Am privit în jur, așteptându-mă ca Natalie să fie pe undeva pe aproape. Eram sigur că locul acesta îl văzusem în viziunea

mea. Ar fi fost aici, lângă izvor, doar că mie îmi apăruse ca și cum aș fi văzut-o pe fereastră. Eram încă foarte confuz.

Ajuns la ea acasă, totul mi-a părut pustiu. Am urcat pe verandă și am bătut în ușă. Nici un răspuns. Întorcându-mă spre dreapta, ceva mi-a atras atenția. O potecuță pietruită traversa grădina de legume a lui Bill și ducea spre o pajiște cu iarbă, chiar pe lângă vârful colinei. Mi se părea mie, sau se schimbase lumina?

Am privit spre cer, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Văzusem o schimbare în lumina care scâldea pajiștea, ca și cum soarele ar fi ieșit brusc de după un nor, iluminând numai acel loc. Doar că pe cer nu era nici un nor. M-am grăbit să ajung pe pajiște, și am găsit-o pe fată șezând acolo. Era înăltuță, cu păr castaniu, îmbrăcată într-o uniformă albastră de majoretă. S-a speriat și a tresărit văzându-mă.

– Nu am vrut să te sperii, am spus.

A privit într-o parte o clipă, timid, adolescentin, așa că m-am așezat și eu și i-am spus cum mă cheamă.

M-a privit în ochi, mult mai matur decât m-aș fi așteptat.

– Nu trăim conform Viziunilor aici, mi-a spus.

– Ce? am tresărit.

– Viziunile. Am spus că nu le trăim.

– Ce vrei să spui?

M-a privit fără expresie.

– Vreau să spun că nu le cunoaștem în totalitate. Mai trebuie să știm ceva...

– Vezi tu, nu cred că e ușor...

M-am oprit. Nu-mi venea să cred că eram luat pe sus așa de un copil de paisprezece ani. Am simțit o undă de mânie. Dar chiar atunci Natalie a zâmbit – nu mult, a fost doar o mișcare imperceptibilă a buzelor care i-a îndulcit trăsăturile. M-am relaxat.

– Cred că Viziunile sunt reale, am spus. Dar nu e ușor. E nevoie de timp.

Nu s-a lăsat:

– Există oameni care le trăiesc acum.

O clipă, am privit-o în trecere.

– Unde? am întrebat.

– În Asia Centrală. În munții Kunlun. I-am văzut pe hartă...

Trebuie să te duci acolo, a continuat ea exaltată. Ceva se schimbă. Trebuie să te duci, e foarte important. Trebuie să vezi.

Când spunea aceste lucruri, expresia feței părea foarte matură, autoritară, ca și cum ar fi avut patruzeci, nu paisprezece ani. Am scuturat din cap. Nu-mi credeam urechilor..

– Trebuie să te duci acolo, mi-a repetat.

– Natalie, am spus, nu sunt sigur că înțeleg ce-mi spui. Ce loc e acela?

Am privit în depărtare.

– Spui că l-ai văzut pe hartă. Mi-l poți arăta?

Mi-a ignorat întrebarea. Părea absentă.

– Cât... cât e ceasul? a întrebat aproape în șoaptă.

– Două și un sfert.

– Trebuie să plec!

– Așteaptă, stai, Natalie! Eu nu cunosc locul despre care vorbești...

Alerga, și m-am străduit să mă țin după ea.

– Te rog, îți aduci aminte exact unde este acest loc din Asia?

M-a privit peste umăr. Avea exact expresia unei majorete de paisprezece ani cu mintea la jocul de fotbal...

Întors acasă, nu aveam nici un chef de treabă. Ce se întâmpla? Ședeam la birou, incapabil să mă concentrez. Mai

târziu am ieșit la plimbare și am înotat în lac... M-am hotărât să-l sun pe Bill de dimineață și să lămuresc tot misterul. M-am dus la culcare devreme.

Pe la trei dimineața am fost trezit brusc. Camera era cufundată în întuneric. Singura lumină aluneca în cameră pe la baza uneia dintre jaluzele. Ascultam în tăcere, auzind numai sunete obișnuite în noapte: un cor intermitent de greieri, orăcăitul ocazional al unor broaște și, mai departe, lătratul unui câine.

Mă gândeam să mă scol și să încui ușile casei, ceva ce nu făceam de obicei. Am renunțat, însă, la idee, alunecând din nou în somn. Probabil că aș fi adormit liniștit dacă, la o ultimă privire, nu aș fi zărit ceva diferit la fereastră. Mi s-a părut că e mai multă lumină afară decât înainte.

M-am ridicat și am privit din nou. Hotărât lucru, era mai multă lumină care trecea printre jaluzele. Am luat ceva pe mine, m-am dus la fereastră și am deschis obloanele din lemn. Totul părea normal. Lumina de unde venea?

Am auzit un zgomot în spatele meu. Cineva era în casă.

– Cine e acolo? am întrebat.

Nici un răspuns.

Am ieșit din dormitor în holul ce ducea spre salon, cu gândul să scot pușca din debara. Mi-am dat seama că aveam cheia de la debara pe undeva prin dulapul de lângă pat... Am înaintat cu atenție.

Fără veste, o mână m-a atins pe umăr.

– Sst, sunt Wil...

Am recunoscut vocea. Am vrut să aprind lumina în hol, dar el m-a oprit, a traversat camera și a privit pe fereastră. Mi-am dat seama că era ceva diferit la el față de ultima dată când îl văzusem. Părea mai puțin elastic, trăsăturile îi erau mai șterse, nu mai aveau lumina de mai înainte.

– Ce vrei să vezi? l-am întrebat. Ce se întâmplă? M-ai speriat de moarte.

S-a întors spre mine.

– Trebuia să ne vedem. Totul s-a schimbat. M-am întors înapoi.

– Ce vrei să spui?

– Cred că asta trebuia să se întâmple, mi-a spus, zâmbind. Nu mai pot pătrunde mental în alte dimensiuni, ca mai înainte. Reușesc încă să ajung la un oarecare nivel energetic, dar trăiesc aici în această lume...

Am privit gânditor pe fereastră.

– Ca și cum înțelegerea celei de A Zecea Viziuni ar fi fost gustul, străfulgerarea, forma viitorului, o experiență înaintea morții, care a ținut o clipă și apoi s-a stins. Acum avem ceva de făcut aici, pe pământ...

– Eu n-am mai reușit a doua oară experiența, am spus. Wil m-a privit direct în ochi.

– Știi, am primit multe informații despre evoluție, despre atenție, despre intuiție și coincidențe. Am încercat să le aplicăm, cu toții. Doar că n-o facem la nivelul la care trebuie. Lipsește ceva în cunoașterea noastră.

După o secundă a continuat.

– Încă nu știi de ce, dar trebuie să plecăm în Asia... În Tibet, sau lângă... Se întâmplă ceva acolo. Ceva ce trebuie să știm...

Eram uluit! Natalie spusese același lucru.

Wil s-a uitat din nou afară.

– De ce te tot uiți pe fereastră? l-am întrebat. De ce te-ai furișat în casă? Nu puteai să bați la ușă? Ce se întâmplă de fapt?

– Nimic, cred... Cred că, mai devreme, am fost urmărit. Nu sunt sigur... Nu pot să-ți spun sigur acum, a continuat. Nici eu nu știu ce se întâmplă, dar există un loc în Asia pe

care trebuie să-l găsim. Poți să vii la hotelul Himalaya din Kathmandu în șaisprezece?

– Fi-r-ar să fie! Wil, am treabă aici! Am de terminat...

Wil m-a privit cu o expresie pe care n-am mai văzut-o pe fața nimănu altcuiva: un amestec pur de aventură și intenție.

– Bine, a spus. Dacă nu ajungi pe șaisprezece, nu ajungi. Dar dacă vii, te rog să fii tot timpul foarte atent. Se va întâmpla ceva.

Era serios, deși zâmbea.

Am privit pe fereastră. Nu mă amuza. Nu vroiam să fac asta.

A doua zi de dimineață am hotărât să nu spun nimănu unde urma să plec. Numai lui Charlene. Problema era că nu se afla în țară și nu prea aveam cum să dau de ea. N-am putut decât să-i las un e-mail.

L-am trimis de pe computerul meu, întrebându-mă, ca totdeauna, cât de sigur era Internetul. Hackerii puteau pătrunde chiar și în cea mai sigură companie, chiar și în calculatoarele guvernului. Cât de greu putea să fie să interceptezi mesaje electronice... Mai ales că se știe că Internetul a fost conceput inițial de Departamentul de Apărare ca o legătură între cercetătorii patronați de ei din toate universitățile... Oare este monitorizat tot Internetul? Ce conta, era doar o prostie de-a mea. Încă una... Erau zeci de milioane de mesaje acolo. Cui să-i pese?

Tot pe calculator am făcut și aranjamente pentru sosirea în Kathmandu, Nepal, în șaisprezece, și șederea la hotelul Himalaya. Urma să plec în două zile... Aveam foarte puțin timp pentru pregătiri.

Am clătinat din cap... O parte din mine era fascinată de ideea de a merge în Tibet. Știam că era un loc minunat și